

Chuyện Ứa Gan

» Tác giả: **Trần Ngân Tiêu**

Có những chuyện có thật nhưng chỉ biết để trong lòng chứ khó mà nói cho người khác biết vì dù có nói cũng chẳng ai tin rồi có khi họ còn cho mình là tay tổ nói dốt. Bởi vậy cái chuyện lắm cảm giữa cá nhân tôi và xếp của tôi ở sở làm tôi chỉ biết giữ ở trong lòng.

Tôi đã làm việc ở sở này vài ba năm và không hiểu tôi làm việc như thế nào mà xếp cứ chú ý đến tôi, nên mỗi khi có chuyện gì rắc rối nhưc đầu một tí là xếp nhờ tôi giải quyết giùm. Nhiều khi tôi tự nhủ mình đừng để cho xếp chú ý hay ưu ái mình quá thì chỉ ... thiệt thân thôi.

Mấy bạn đồng sở thường gọi tôi là thằng “mát giây” còn xếp tôi thì vớ được hai chuyện “mát giây” của tôi liền “hãnh diện” mang khoe với xếp lớn. Chuyện thứ nhất là xếp muốn “thăng chức” cho tôi làm phụ tá cho xếp nhưng tôi từ chối với lý do là không đủ khả năng. Xếp nài nỉ hay ra lệnh tôi cũng từ chối khiến bạn đồng sở cho tôi là thằng “đần độn” đã bỏ dịp được hách xì xăng thật là uổng.

Nhưng tôi thì không cho tôi là đần vì lên chức phụ tá thì chỉ “tăng” được ít đồng lương và một chút “hách xì xăng” với mọi người nhưng phải trả một giá rất đắt. Cái chức phụ tá là cái chức thay mặt xếp đi “ăn giỗ”, nghĩa là cứ thay mặt xếp tham dự các cuộc họp hành nhưc đầu hoặc khi xếp né thì mình phải thay mặt để gặp hoặc báo cáo với xếp lớn nọ xếp lớn kia. Nghĩa là cái thì giờ để bơi lội trong “internet” coi như không còn nữa. Chưa kể, nội chuyện đi sớm về trễ thường xuyên chứ chẳng phải hàng ngày “eight to five” như người khác thì giải thích thế nào cho em Yến hiểu đây.

Chuyện "mát" thứ hai của tôi là chuyện xếp cho tôi nghỉ một vài ngày xả hơi sau khi tôi giải quyết cho xếp vài chuyện phức tạp khó khăn. Thật tình thì chẳng phải tôi tài giỏi hay tốt gì với xếp, mà vì cái tật nghiện bơi lội trong “net” cho nên có chuyện gì thì tôi cố gắng giải quyết “bùm bùm” cho xong để còn có thì giờ mà vào “net” chơi. Lẽ dĩ nhiên là xếp không hiểu cái lý

do thâm kín đó, mà chỉ biết cảm kích ... tôi nên xếp bảo tôi nghỉ làm hai ngày ở nhà để xả hơi nhưng tôi... từ chối.

Xếp ngạc nhiên tròn mắt ngó tôi như ngó một thằng điên rồi chỉ thốt ra được có một chữ: “Why?”. Tôi mới hỏi lại xếp rằng:

- Nếu anh có vợ và năm con rồi lại có má ruột và má vợ ở chung với gia đình anh nữa thì anh có muốn về nhà để xả hơi hay không?

Xếp ngẩn ngơ vài giây rồi toá lên cười xong vỗ vai tôi gật gù: “Understand! Understand!”, nói xong xếp xua tay nói: “You do whatever you like I don’t care” trước khi bỏ đi.

Tưởng giờ khùng giờ điên như vậy đề xếp đừng ưu ái tới mình nữa nhưng ngược lại xếp lại bình cho tôi là người làm xuất sắc nhất trong tháng (employee of the month) mới khổ chứ. Thật sự thì nếu ở lại sở ngồi trong phòng riêng mà bơi lội trong “Internet” thì nó thông thả yên tĩnh vô cùng còn về nhà thì cứ phải đứng lên ngồi xuống hoài nên chẳng thoải mái chút nào cho nên tôi không thích về nhà. Lý do thật dễ hiểu vì em Yến của tôi mà vợ được ngày “off from work” của tôi thì như vợ được vàng. Thôi thì không chờ em đi chợ này chợ kia thì cũng có một danh sách “Honey do” cho tôi làm. Nếu không có gì thì cứ lâu lâu lại “anh ơi, anh à” cái này nó hư cái kia nó trục trặc ... cho tôi điên tiết lên mới thôi.

Nếu chỉ có vậy thì cuộc đời vẫn thoải mái chứ có gì mà than vãn. Thế nhưng bỗng dung em thư ký hành chánh Debbie ứa gan nghỉ việc bắt tử chẳng hề báo trước gì cả cũng làm cho tôi ứa gan luôn. Cô ta chỉ viết vài chữ dán lại bàn làm việc rồi biệt tăm hơi khiến xếp kêu tôi lên trách là tại sao lại để chuyện xảy ra như vậy. Ồ hay nhỉ! Tôi ăn cái giải rút gì mà lại lòi tôi ra trách mắng mới ứa gan chứ! Tôi bảo xếp: “Chắc DB bức bối với thằng Sal nên giận dỗi bỏ đi, giờ chỉ có nước xa thải thằng Sal thì cô ta mới trở lại”, nên xếp cũng phải chào thua chứ nói chi tôi.”.

Ở cái sở này ngoài tôi “mát” ra thì chỉ có em thư ký hành chánh tên là Debbie mà họ gọi tắt là DB là khó chịu nhất. Em DB rất “rách lô” trong mọi công việc nhất là giờ giấc báo cáo nọ kia. Bàn làm việc của DB lúc nào cũng sạch sẽ ngăn nắp. Em yêu cầu mọi người lấy cái gì ở đâu ra làm xong thì lại phải để vào đó chứ không được để ở chỗ nào khác. Em DB có nhiệm vụ đúc kết báo cáo kết quả lợi tức khả thu hàng ngày, hàng tuần của công ty nên yêu cầu tất cả “salesmen” hay trưởng ban liên hệ phải mang báo cáo để ở bàn cô ta đúng giờ giấc v.v. Vì DB là đóa hoa duy nhất trong cái văn phòng này nên mọi người đều tự nguyện tuân hành lệnh của em không một lời phản nản.

Nhưng từ ngày có thằng Sal gia nhập công ty để tăng cường lực lượng “salesmen” đến nay thì em DB không tươi cười như trước mà mặt lúc nào cũng khó đăm đăm. Sal là một thằng mồm mép ba bứa nên rất thành công việc dẫn dụ khách hàng mua đồ của...hãng nên xếp có ý ngó lơ dù DB đã nhiều lần khiếu nại với xếp. Hễ DB khiếu nại với xếp thì xếp tránh né bằng cách ngoắc tôi đi giải quyết giùm. Tôi hết thuyết thằng Sal rồi phủ dụ em DB cho chúng nó đừng hiềm khích nhau nhưng chỉ thành công về “diện” thôi còn bề trong thì em DB thù thằng Sal lắm. Riêng thằng Sal thì bất cần, nó cứ khơi làm theo ý nó chứ chẳng cần biết em DB muốn gì. Xếp không bênh, thằng Sal thì ngang bướng nên em DB khi thấy tôi thì nhìn tôi bằng đôi mắt như trách móc khiến tôi lại phải “cười tình” để tỏ ra tôi thông cảm nỗi khổ của em.

DB rất thích việc làm của mình, một công việc tuy dãn dỉ nhưng đòi hỏi một sự điều hợp chặt chẽ của một người có óc tỉ mỉ và kiên nhẫn. Công việc đó là DB phải thu nhận tất cả báo cáo hàng tuần của các nhân viên bán hàng (salesmen) rồi phối trí thành một báo cáo tổng kết có cả biểu đồ thống kê để trình xếp rồi xếp trình xếp lớn hơn.

DB coi cái báo cáo dữ kiện lợi tức khả thu như là một kiệt tác của của mình và nàng rất hãnh diện với tác phẩm của mình. Nhưng muốn có đầy đủ dữ kiện để hoàn tất đúng giờ trình xếp thì các chàng “salesmen” cũng phải nộp báo cáo đúng giờ DB đã ấn định. Mọi người đều tuân hành nguyên tắc đó chỉ trừ thằng Sal đã khiến DB mất đi sự thoải mái của công việc hàng ngày.

Sal là một tên ăn nói ồn ào nham nhở , thô lỗ và hay kể chuyện tục tĩu khiến người nghe khó chịu chứ hẳn không nhã nhặn như những nhân viên rao hàng khác. Một tật mà DB thù nhất là Sal khôngt bao giờ gọi tên nàng mà cứ nham nhở gọi nàng “cung ơ cung à”, hay “sweetheart” , hoặc “búp-bé của anh ” v.v Còn ăn mặc thì Sal toàn mua những bộ “com-lê” rẻ tiền tại “Sears” với áo sơ-mi màu vàng hay trắng bên trong rồi cứ đến trưa thì Sal cởi áo “vest” ra vắt trên ghế để lộ cái áo trong ướt sũng mồ hôi thấy mà tởm. DB nói thế.

Quả thật tôi nhận thấy DB có thể bỏ qua những gì vừa nói về Sal vì nàng cũng chẳng quan tâm về hẳn cho lắm. DB cũng sẵn sàng ngó lơ những lời nham nhở thô lỗ của Sal bằng cách nghiêng chặt răng và ngoảnh mặt đi chỗ khác nhưng một điều tối kỵ mà DB không tha thứ được là Sal luôn luôn nộp báo cáo trễ. Có khi ngay cả lúc đã tới giờ DB phải trình xếp hẳn cũng chưa sẵn sàng.

DB than vớt tôi rằng báo cáo trẻ cũng đã đủ làm cho DB bức mình, nhưng đằng này những trang giấy Sal đưa thì nhăn nheo lệch lạc dính đầy những bột trắng rơi từ những cái bánh “donut” mà Sal ăn sáng làm dây vào. Chưa kể về nội dung thì không theo khuôn mẫu đã ấn định mà tùm lum toé le khúc này bá ngo khúc kia vì thiếu một bố cục khúc chiết và những con số thực tế khiến cho việc phối hợp với bản tổng kết và biểu đồ thống kê thật khó khăn. Còn một điều nữa làm cho DB khiếp sợ nhất, phải, khiếp sợ, là chữ nghĩa của Sal thì bừa bãi, sai chính tả, chấm phết không ra đâu vào đâu khiến DB lại phải kiêm việc của một cô giáo dùng bút mực đỏ sửa bài cho học trò mới ứa gan chứ. DB phải mua một cây viết mực đỏ chỉ để dùng sửa báo cáo của Sal xong rồi thì mới có thể có dữ kiện chính xác đưa vào bản tổng kết.

Có lần DB đã nhỏ nhẹ với Sal rằng đừng viết tay nữa mà dùng PC với “Microsoft Word” thì thảo trình kiểm soát chính tả và văn phạm có sẵn chỉ việc “Click” một cái là sẽ có thể chỉnh đốn lại những lỗi lầm này trong vài phút đồng hồ tại sao anh ta không làm. Từ nhắc nhở tới nói như năn nỉ Sal đã không thềm đề tâm thì thôi mà bữa qua hấn còn quát lại: “Tại sao cung không đưa cái báo cáo của tôi vào PC cho nó sửa”. Ngang ngược đến thế là cùng. Đưa vào làm sao? Chẳng lẽ hấn bảo DB đánh lại báo cáo của hấn vào “computer” à? Thấy DB tím mặt ngó trừng trừng Sal dịu mắt ngó nàng rồi lấy lưỡi đẩy cục “donut” còn dính lại sau kẽ răng ra miệng nhai tép tép khiến “jelley” loét ra cả môi mép mà hấn không thềm chùi rồi nham nhở:

- Thôi mà “sweetheart”. Anh bận quả đầu có thì giờ làm công việc đó nhất là anh đầu có thì giờ xoá bỏ những chữ mà “computer không biết”. Cung chịu khó làm giùm anh đi.

DB rùng mình ghê tởm cho sự nhục mạ ngôn ngữ của Sal nên nghiền răng nghiền từng chữ:

- Tôi cũng không rảnh để làm cái chuyện đó cho anh.

Hấn ngó DB nheo mắt khiến DB cảm hận cúi mặt xuống không thềm nói chuyện với Sal vì biết rằng lý luận phải trái với tên này chỉ mất thì giờ vô ích. Chưa kể có lần Sal đã nói với DB rằng:

- Nhìn cái bàn làm việc của cung nhẵn nhụi sạch sẽ ngăn nắp như thế này chứng tỏ em chẳng có việc gì làm ngoài việc ngắm vuốt sắc đẹp của em thì phụ giúp cho anh một chút để anh có thì giờ làm công việc quan trọng hơn như vậy có lợi ích cho công ty nhiều hơn phải không?

Nhìn mặt DB tôi có thể hiểu rằng từ khi có tên Sal này DB cảm thấy mỗi ngày làm việc của nàng như là chịu đựng một sự hành hình, như ngồi trên một cái ghế có đinh nhọn khiến nàng không còn cảm thấy hứng thú nữa.

Buổi sáng trước cái bữa DB tự động nghỉ, lúc đó đã quá giờ nạp báo cáo mà chưa có báo cáo của Sal nên DB lắm bầm nguyên rửa vì thì giờ sửa báo cáo của hắn cũng không phải là ít. Mỗi mười hai giờ trưa Sal mới ló mặt tới rồi nhào người như nằm phũ phịch xuống bàn làm việc của DB. Hắn đã cởi bỏ áo “vest” để lộ cái áo sơ-mi loang lổ vết mồ hôi ở cổ ở lưng khiến DB phải nhú mũi như sợ hít phải sự ô nhiễm. Sal liệng bốn trang giấy xuống bàn rồi nham nhở:

- Cung! Làm việc vất vả hay vất vả làm việc đây hả?

DB trừng mắt chanh chua:

- Hôm nay anh lại ăn đồ dơ dáy gì mà phà ra những lời nặng mùi quá vậy? Đúng là miệng lưỡi của một tên làm người khác điên đầu bây giờ lại còn phê bình tư cách làm việc của tôi sau khi anh đưa cho tôi vài trang giấy những rác cùng rên như thế này.

Có lẽ thỏa mãn vì đã chọc giận được DB nên Sal cười to, vỗ vai nàng rồi biến nhanh về căn phòng của hắn. DB duyệt qua những báo cáo của người khác không thèm ngó tới mấy trang giấy của Sal nhưng tới bốn giờ chiều DB phải ngó tới mớ giấy của Sal, vì chỉ còn một giờ nàng phải hoàn tất bản tổng kết nên không thể trì hoãn lâu hơn.

Thấy tôi đi ngang DB ngoắc lại dơ vào mặt tôi bản báo cáo của Sal. Chỉ mới đọc mấy chữ của dòng đầu đã thấy năm bảy lỗi chính tả. Thay vì “tam cá nguyệt thứ ba số hàng bán cho hãng Glemmings đã sụt xuống 24% đó là kết quả của sự thiếu tin tưởng từ khách hàng vào sản phẩm của công ty mình v.v.” nhưng hắn lại viết là “tan cá nguyệt thứ 3 số hàn bán cho Glemming nhảy dzọt xuống 24 vì hậu quả của thiếu tin từ khách v.v.”.

DB cố nuốt sự phẫn nộ rồi ráng gọt chữ nắn ý chữ nghĩa của Sal để có thể phối hợp với các dữ kiện của người khác. Nàng lắm bầm nguyên rửa “mà cha nó, lại phải làm trễ bữa nay nữa. Xếp đâu có biết nỗi khổ của mình. Xếp chỉ kính trọng mấy thằng “salesmen” thôi vì nó mang lợi tức về cho công ty”. Tôi đoán chắc em DB đang căm hận thằng Sal bầm gan tím gan đây. Mỗi năm giờ rưỡi chiều DB có thể bắt đầu phối hợp tất cả dữ kiện cho bản báo cáo tổng kết để sáng mai có sẵn cho xếp. Mỗi ngày thay vì chỉ mất khoảng một giờ thì xong việc phối hợp bản báo cáo tổng kết cùng biểu đồ

nhưng vì thằng Sal có khi DB phải mất hai ba tiếng đồng hồ. DB năn nỉ tôi ở lại với DB cho tới khi xong bản báo cáo vì thấy Sal vẫn còn ở đây nên DB nói không muốn ở lại một mình với thằng nham nhở này. Sáu giờ mười năm chiều DB còn đang cặm cụi cho xong bản báo cáo thì Sal xuất hiện nhăn nhở:

- Hãy còn ở đây à cưng? Chắc cưng đợi tôi phải không? Cám ơn cưng nhá. Vì xếp cần anh ở lại làm vài việc cho xếp nên tới giờ anh vẫn chưa về được.

DB bực bội:

- Tôi làm trễ vì phải dọn dẹp rác rến của anh... Tôi phải làm trễ hàng ngày từ khi có cái mặt anh xuất hiện ở nơi này...

DB gào to:

- Anh có biết đánh vần không? Anh có biết viết sai chính tả là một lỗi làm trầm trọng không? Làm sao tôi có thể trình xếp chữ nghĩa của anh hả?

Ngồi trong văn phòng nghe DB to tiếng tôi vội chạy ra thì thấy Sal xà xuống bàn DB mặt hấn gần như ghé sát vào mặt DB toe toét đĩa:

- Sao cấm ca cấm cử vậy cô bé? Hôm nay tới chu kỳ kinh nguyệt phải không. Đàn bà con gái tới thời kỳ PMS là khó chịu lắm đó...

DB hét to:

- Thật là khốn nạn...

Rồi DB hai tay nhấc mạnh cái “keyboard” dứt khỏi PC táng vào đầu Sal một cái chát, rồi táng thêm cái nữa, cái nữa tới khi Sal đổ xuống một đồng như cái mền rách dưới nền văn phòng và cái keyboard cũng gần như nát. Chưa hả cơn giận DB chộp cây viết đỏ viết lên trán của Sal: “Không được viết sai chính tả” rồi qua “cubic” bên cạnh mượn “keyboard” khác gắn vào PC của mình tiếp tục hoàn tất bản báo cáo tổng kết. Sau khi “click save” để lưu trữ trong máy DB in ra một bản mang để vào bàn của xếp; kế tiếp DB đánh và in ra một trang giấy dán vào màn ảnh PC của cô ta rồi cầm ví lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngay cả không thèm ngó tới tôi. Tôi bước lại bàn của DB thấy trang giấy đó in hàng chữ đậm: “I quit! I can not work with trash people”.

Sal tỉnh dậy, liếc nhanh tôi rồi xiêu vẹo đi về phòng hắt. Tôi lặng lẽ về nhà định sáng mai sẽ nói phải trái với DB vài điều nhưng nàng đã không đến nữa. Nghĩa là nàng không còn có thể làm việc với một sự “ưa gan” như vậy được nữa.

TRẦN NGÂN TIÊU